

V?c C-292/04

Wienand Meilicke a další

v.

Finanzamt Bonn-Innenstadt

[žádost o rozhodnutí o p?edb?žné otázce podaná Finanzgericht Köln (N?mecko)]

„Da? z p?íjm? – Sleva na dani u dividend vyplácených spole?nostmi rezidenty – ?lánky 56 ES a 58 ES – Omezení ?asových ú?ink? rozsudku“

Shrnutí rozsudku

1. *Volný pohyb kapitálu – Omezení*

(?lánky 56 ES a 58 ES)

2. *P?edb?žné otázky – Výklad – ?asové ú?inky rozsudk? podávajících výklad*

(?lánek 234 ES)

1. ?lánky 56 ES a 58 ES musí být vykládány v tom smyslu, že brání da?ové právní úprav?, podle které má akcioná? s neomezenou da?ovou povinností v jednom ?lenském stát? p?i vyplácení dividend kapitálovou spole?ností nárok na slevu na dani vypo?tenou podle da?ové sazby, kterou jsou rozd?lované zisky zda?ovány z titulu korpora?ní dan?, pouze tehdy, je-li spole?nost, která dividendy vyplácí, usazena v témže ?lenském stát?, nikoli však tehdy, je-li usazena v jiném ?lenském stát?.

Taková da?ová právní úprava p?edstavuje omezení volného pohybu kapitálu tím, že m?že odrazovat poplatníky dan? z p?íjm? s neomezenou da?ovou povinností v dot?eném ?lenském stát? od investování kapitálu do spole?ností usazených v jiných ?lenský státech; m?že mít rovn?ž omezující ú?inek v??i t?mto spole?nostem, nebo? pro n? p?edstavuje p?ekážku p?i získávání kapitálu v dot?eném ?lenském stát?.

I když tato da?ová právní úprava spo?ívá na souvislosti mezi da?ovým zvýhodn?ním a kompenza?ním da?ovým odvodem, jelikož stanoví, že sleva na dani poskytnutá akcioná?i, který je poplatníkem dan? z p?íjm? s neomezenou da?ovou povinností v dot?eném ?lenském stát?, se vypo?ítá v závislosti na korpora?ní dani, kterou je spole?nost usazená v tomto ?lenském stát? povinna odvád?t z jí rozd?lovaných zisk?, nezdá se být tato právní úprava nezbytná k zachování soudržnosti vnitrostátní da?ové soustavy. S ohledem na cíl vyloužit dvojí zdan?ní zisku rozd?lovaného spole?nostmi ve form? dividend by totiž poskytnutí slevy na dani akcioná?i, který je poplatníkem dan? z p?íjm? s neomezenou da?ovou povinností v dot?eném ?lenském stát? a který je majitelem akcií spole?nosti usazené v jiném ?lenském stát?, p?i?emž výše slevy by se po?ítala v závislosti na dani, kterou tato spole?nost odvádí z titulu korpora?ní dan? v posledn? uvedeném ?lenském stát?, neohrozilo soudržnost vnitrostátní da?ové soustavy a bylo by opat?ením mén? omezujícím volný pohyb kapitálu.

Co se tý?e snížení da?ových p?íjm? plynoucích z dividend vyplácených spole?nostmi usazenými v jiných ?lenský státech, nelze jej považovat za naléhavý d?vod obecného zájmu, kterého by se

bylo možné dovolávat za účelem odvodnění opatření v zásadě odporujícího základní svobodě.

(viz body 20, 23–24, 28–29, 30–31 a výrok)

2. Při výkonu své pravomoci, kterou mu přiznává článek 234 ES, Soudní dvůr může pouze výjimečně za použití obecné zásady právní jistoty, která je vlastní právnímu řádu Společenství, omezit možnost dotčených osob dovolávat se ustanovení, které vyložil, s cílem zpochybnit právní vztahy založené v dobré víře. Takovéto omezení lze připustit pouze v samotném rozsudku, kterým se rozhoduje o požadovaném výkladu. Je totiž nutná existence jediného okamžiku určení časových účinků požadovaného výkladu ustanovení práva Společenství učiněného Soudním dvorem. V tomto ohledu zásada, že omezení lze připustit pouze v samotném rozsudku, kterým se rozhoduje o požadovaném výkladu, zaručuje rovné zacházení s členskými státy a ostatními procesními subjekty ve vztahu k tomuto právu, a splňuje tak rovněž požadavky, jež vyplývají ze zásady právní jistoty.

(viz body 34–37)

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

6. března 2007 (*)

„Daž z přímé – Sleva na dani u dividend vyplácených společnostmi rezidenty – články 56 ES a 58 ES – Omezení časových účinků rozsudku“

Ve věci C-292/04,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Finanzgericht Köln (Německo) ze dne 24. června 2004, došlým Soudnímu dvoru dne 9. července 2004, v řízení

Wienand Meilicke,

Heidi Christa Weyde,

Marina Stöffler

proti

Finanzamt Bonn-Innenstadt,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, R. Schintgen a J. Klučka, předsedové senátu, J. N. Cunha Rodrigues, R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, J. Malenovský, U. Löhmus a E. Levits (zpravodaj), soudci,

generální advokát: A. Tizzano, poté C. Stix-Hackl,

vedoucí soudní kanceláře: B. Fülöp a K. Sztranc-Stawiczek, radové,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8. září 2005,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za W. Meilickeho, H. Ch. Weyde a M. Stöffler W. Meilickem a R. Portnerem, Rechtsanwälte,
- za německou vládu C. Quassowskim, A. Tiemann a R. Stotzem, jako zmocněnci, ve spolupráci s K.-T. Stoppem, Rechtsanwalt,
- za vládu Spojeného království T. Wardem, barrister,
- za Komisi Evropských společenství K. Grossem a R. Lyalem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta A. Tizzana na jednání konaném dne 10. listopadu 2005,

s přihlédnutím k usnesení o znovuotevření ústní části řízení ze dne 7. dubna 2006 a po jednání konaném dne 30. května 2006,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za W. Meilickeho, H. Ch. Weyde a M. Stöffler W. Meilickem a D. E. Rabbackem, Rechtsanwälte,
- za německou vládu M. Lummou, R. Stotzem a V. Rietmeyerem, jako zmocněnci,
- za českou vládu T. Boškem, jako zmocněncem,
- za dánskou vládu J. Moldem, jako zmocněncem,
- za řeckou vládu K. Georgiadim, jako zmocněncem,
- za španělskou vládu J. M. Rodríguez Cárcamem, jako zmocněncem,
- za francouzskou vládu J.-C. Gracieu, jako zmocněncem,
- za maarskou vládu R. Somssich a A. Müller, jako zmocněnkyní,
- za nizozemskou vládu M. de Gravem, jako zmocněncem,
- za rakouskou vládu H. Dossim, jako zmocněncem,
- za švédskou vládu K. Wistrand a A. Falk, jako zmocněnkyní,
- za vládu Spojeného království P. Bakerem, QC,
- za Komisi Evropských společenství K. Grossem a R. Lyalem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky C. Stix-Hackl na jednání konaném dne 5. října 2006,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 56 ES a 58 ES.

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi W. Meilickem, H. Ch. Weyde a M. Stöffler, dcerami H. Meilickeho, zesnulého dne 3. května 1997, a Finanzamt Bonn-Innenstadt (dále jen „Finanzamt“), ohledně zdanění dividend vyplacených zesnulému v letech 1995 až 1997 společnostmi usazenými v Dánsku a Nizozemsku.

Právní rámec

Právo Společenství

3 Článek 56 odst. 1 ES nacházející se v kapitole 4 s názvem „Kapitál a platby“, hlavě III nazvané „Volný pohyb osob, služeb a kapitálu“, této části Smlouvy o ES, která se vztahuje politikám Společenství, stanoví:

„V rámci této kapitoly jsou zakázána všechna omezení pohybu kapitálu mezi členskými státy a mezi členskými státy a třetími zeměmi.“

4 Článek 58 odst. 1 ES stanoví:

„Článkem 56 není dotčeno právo členských států:

a) uplatňovat příslušná ustanovení svých daňových předpisů, která rozlišují mezi daňovými poplatníky podle místa bydliště nebo podle místa, kde je jejich kapitál investován;

[...]

5 Článek 58 odst. 3 ES stanoví:

„Opatření a postupy uvedené v odstavcích 1 a 2 nesmějí představovat ani prostředek svévolné diskriminace, ani zastavené omezování volného pohybu kapitálu a plateb ve smyslu článku 56.“

Německá právní úprava použitelná v letech 1995 až 1997

6 Podle § 1, § 2 a § 20 zákona o dani z příjmů (Einkommensteuergesetz) ze dne 7. září 1990 (BGBl. 1990 I, s. 1898), ve znění zákona ze dne 13. září 1993 (BGBl. 1993 I, s. 1569, dále jen „EStG“), jsou dividendy, které jsou vyplaceny osobě s daňovým domicilem v Německu, a která je tam tudíž poplatníkem daně z příjmů s neomezenou daňovou povinností, zdaněny jakožto kapitálové příjmy.

7 Podle § 27 odst. 1 zákona o korporátní dani (Körperschaftsteuergesetz) ze dne 11. března 1991 (BGBl. 1991 I, s. 638), ve znění zákona ze dne 13. září 1993, jsou dividendy vyplácené kapitálovými společnostmi, které jsou poplatníky korporátní daně s neomezenou daňovou povinností v Německu, zdaněny korporátní daní ve výši 30 %. Z tohoto důvodu je vyplaceno 70 % zisku před zdaněním a vzniká sleva na dani ve výši 30/70, což činí 3/7 vyplacených dividend.

8 Na základě § 36 odst. 2 bodu 3 EStG se tato sleva na dani uplatní pouze u dividend vyplacených kapitálovými společnostmi s neomezenou daňovou povinností v Německu. Poplatníci daně z příjmů s neomezenou daňovou povinností v Německu mají tudíž nárok na tuto slevu na dani, jsou-li jim dividendy vyplaceny německými společnostmi, nikoli však jsou-li jim vyplaceny společnostmi zahraničními.

Spor v p?vodním ?ízení a p?edb?žná otázka

9 Zesnulý H. Meilicke, který m?l da?ový domicil v N?mecku, byl majitelem akcií společností usazených v Nizozemsku a Dánsku. V letech 1995 až 1997 z tohoto titulu obdržel dividendy v celkové výši 39 631,32 DEM, tj. 20 263,17 eur.

10 Dopisem ze dne 30. ?ijna 2000 žalobci v p?vodním ?ízení požádali Finanzamt o slevu na dani ve výši 3/7 t?chto dividend, jež m?la být ode?tena od dan? z p?íjm?, ke které byl povinen H. Meilicke.

11 Finanzamt tuto žádost zamítl s od?vodn?ním, že na da? z p?íjm? lze zapo?ít pouze korpora?ní da?, ke které je povinna společnost, která je poplatníkem korpora?ní dan? s neomezenou da?ovou povinností v N?mecku.

12 Žalobci v p?vodním ?ízení podali proti tomuto rozhodnutí žalobu k Finanzgericht Köln.

13 Za t?chto okolností se Finanzgericht Köln rozhodl p?erušit ?ízení a položit Soudnímu dvoru následující p?edb?žnou otázku:

„Je § 36 odst. 2 bod 3 EStG, na jehož základ? m?že být na da? z p?íjm? zapo?tena pouze korpora?ní da? společností ?i sdružení, které jsou poplatníky korpora?ní dan? s neomezenou da?ovou povinností ve výši 3/7 p?íjm? ve smyslu § 20 odst. 1 bodu 1 nebo 2 EStG, slu?itelný s ?l. 56 odst. 1 ES a ?l. 58 odst. 1 písm. a) a odst. 3 ES?“

K p?edb?žné otázce

K v?ci samé

14 Jak zd?raznili žalobci v p?vodním ?ízení, Finanzgericht Köln podal svoji žádost o rozhodnutí o p?edb?žné otázce ješt? p?ed tím, než Soudní dv?r vydal rozsudek ze dne 7. září 2004, Manninen (C?319/02, Sb. rozh. s. I?7477).

15 V bod? 54 tohoto rozsudku Soudní dv?r dosp?l k záv?ru, že p?i výpo?tu slevy na dani poskytnuté akcionáři s neomezenou da?ovou povinností ve Finsku, který obdržel dividendy společností usazené ve Švédsku, je nutné zohlednit da?, kterou skute?n? zaplatila společnost usazená v tomto jiném ?lenském stát? tak, jak vyplývá z obecných pravidel uplat?ujících se na výpo?et da?ového základu a sazby korpora?ní dan? v posledn? uvedeném ?lenském stát?.

16 Ze spisu p?edloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že v rozhodných letech byla sazba korpora?ní dan? v Dánsku 34 % a v Nizozemsku 35 %. Ve svých vyjád?eních p?ed Soudním dvorem žalobci v p?vodním ?ízení tvrdili, že žádost podaná u n?mecké da?ové správy by m?la být považována za žádost o slevu na dani, jež dosahuje nikoli 3/7 p?íjm? ve smyslu § 20 odst. 1 body 1 nebo 2 EStG, nýbrž 34/66 t?chto p?íjm?, jedná-li se o dividendy pocházející z Dánska, a 35/65, jedná-li se o dividendy pocházející z Nizozemska.

17 N?mecká vláda tvrdí, že výše uvedený rozsudek Manninen není na spor v p?vodním ?ízení použitelný, a dodává, že v rámci systému plného zápo?tu stanoveného n?meckými právními p?edpisy pro vyplácení dividend vnitrostátního p?vodu, není zlomek 3/7 dividend stanovený uvedeným p?edpisem paušální ?ástkou, která se zapo?ítává na da?ovou povinnost, ale souvisí v p?ípad? vyplácení dividend se sazbou korpora?ní dan? ve výši 30 %. V p?ípad? vyplácení dividend zahrani?ního p?vodu není tedy možné poskytnout slevu na dani ve výši 3/7 vyplacených dividend, která by nesouvisela se sazbou, již jsou zda?ovány rozd?lované zisky podle právních p?edpis? o korpora?ní dani ?lenského státu, na jehož území je usazena společnost, která tyto

dividendy vyplatila.

18 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že podstatou předložené otázky předkládajícího soudu je to, zda články 56 ES a 58 ES musí být vykládány tak, že brání daňové právní úpravě, podle které má akcionář s neomezenou daňovou povinností v jednom členském státě při vyplácení dividend kapitálovou společností nárok na slevu na dani vypočtenou podle daňové sazby, kterou jsou rozdělované zisky zdaňovány z titulu korporátní daně, pouze tehdy, je-li společnost, která dividendy vyplácí, usazena v též členském státě, nikoli však je-li usazena v jiném členském státě.

19 Z ustálené judikatury vyplývá, že i když přímé daně spadají do pravomoci členských států, musí tyto státy při výkonu této pravomoci dodržovat právo Společenství (rozsudky ze dne 29. dubna 1999, *Royal Bank of Scotland*, C-311/97, Recueil, s. I-2651, bod 19, a výše uvedený rozsudek *Manninen*, bod 19).

20 Taková daňová právní úprava, jaká je předmětem povodního řízení, představuje omezení ve smyslu článku 56 ES.

21 Je totiž namístě uvést, že sleva na dani stanovená německou daňovou právní úpravou, která je předmětem povodního řízení, má stejnou jako sleva na dani stanovená finskou daňovou právní úpravou popsanou ve výše uvedeném rozsudku *Manninen* za cíl zamezit dvojímu zdanění zisků německých společností rozdělovaných mezi akcionáře tím, že korporátní daň, kterou odvádí společnost vyplácející dividendy, se započte na daň z kapitálových příjmů, kterou odvádí akcionář. Z takového systému vyplývá, že v konečném výsledku akcionář dividendy zdaňuje pouze v té míře, v jaké nebyly zdaněny u společnosti při rozdělování zisků (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek *Manninen*, bod 20).

22 Jelikož se sleva na dani vztahuje výlučně na dividendy vyplácené společnostmi usazenými v Německu, uvedená právní úprava znevýhodňuje poplatníky daně z příjmů s neomezenou daňovou povinností v tomto členském státě, kterým byly vyplaceny dividendy společností usazených v jiných členských státech. Tyto osoby jsou totiž zdaněny, aniž by měly nárok si na daň z kapitálových příjmů započítat korporátní daň, kterou společnost odvádí ve státech, kde jsou tyto společnosti usazeny (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek *Manninen*, bod 20).

23 Z toho vyplývá, že daňová právní úprava, která je předmětem povodního řízení, může odrazovat poplatníky daně z příjmů s neomezenou daňovou povinností v Německu od investování kapitálu do společností usazených v jiných členských státech.

24 Opačně tato právní úprava může mít omezující účinek vůči tímto společnostem, neboť pro ně představuje překážku při získávání kapitálu v Německu. Jelikož je totiž s dividendami jiného než německého povodu daňově zacházeno méně příznivě než s dividendami vyplácenými společnostmi usazenými v Německu, jsou akcie společností usazených v jiných členských státech pro investory, kteří jsou rezidenty v Německu, méně přitažlivé než akcie společností se sídlem v tomto členském státě (viz rozsudek ze dne 6. června 2000, *Verkooijen*, C-35/98, Recueil, s. I-4071, bod 35; výše uvedený rozsudek *Manninen*, bod 23, a rozsudek ze dne 12. prosince 2006, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, Sb. rozh. s. I-11753, bod 64).

25 Německá vláda zakládá svoji argumentaci na rozsudcích ze dne 28. ledna 1992, *Bachmann* (C-204/90, Recueil, s. I-249) a *Komise v. Belgie* (C-300/90, Recueil, s. I-305), a tvrdí, že právní úprava, která je předmětem povodního řízení, je odvodněná nezbytností zajistit soudržnost vnitrostátní daňové soustavy.

26 K tomu je třeba připomenout, že se v souladu s ustálenou judikaturou jednak vyžaduje, má-

li tvrzení založené na takovémto odvodnění obstát, aby bylo prokázáno, že existuje přímá souvislost mezi dotčeným daňovým zvýhodněním a kompenzací tohoto zvýhodnění určitým daňovým odvodem (výše uvedený rozsudek Manninen, bod 42).

27 Krom toho musí být tvrzení založené na nezbytnosti chránit soudržnost daňové soustavy prozkoumáno s ohledem na cíl sledovaný dotčenou daňovou právní úpravou (výše uvedený rozsudek Manninen, bod 43).

28 I když německá daňová právní úprava spočívá na souvislosti mezi daňovým zvýhodněním a kompenzačním daňovým odvodem, jelikož stanoví, že sleva na dani poskytnutá akcionáři, který je poplatníkem daně z příjmů s neomezenou daňovou povinností v Německu, se vypočítá v závislosti na korporační dani, kterou je společnost usazená v tomto členském státě povinna odvádět z její rozdělovaných zisků, nezdá se být tato právní úprava nezbytná k zachování soudržnosti německé daňové soustavy (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Manninen, bod 45).

29 Německá daňová právní úprava má totiž za cíl vyloučit dvojí zdanění zisku rozdělovaného společnostmi ve formě dividend. S ohledem na tento cíl zůstává soudržnost uvedené daňové soustavy zajištěna, pokud je zachován vzájemný vztah mezi daňovým zvýhodněním poskytnutým ve prospěch akcionáře a daňovým odvodem z titulu korporační daně. V takovém případě jako v povodním řízení by proto poskytnutí slevy na dani akcionáři, který je poplatníkem daně z příjmů s neomezenou daňovou povinností v Německu, který je majitelem akcií společnosti usazené v jiném členském státě, přičemž výše slevy by se počítala v závislosti na dani, kterou tato společnost odvádí z titulu korporační daně v posledně uvedeném členském státě, neohrozilo soudržnost německé daňové soustavy a bylo by opatřením méně omezujícím volný pohyb kapitálu než opatření upravené německou daňovou právní úpravou (viz obdobně výše uvedený rozsudek Manninen, bod 46).

30 Poskytnutí slevy na dani z důvodu daňové povinnosti ke korporační dani v jiném členském státě může sice Spolkové republice Německo způsobit snížení daňových příjmů plynoucích z dividend vyplácených společnostmi usazenými v jiných členských státech. Z ustálené judikatury nicméně vyplývá, že snížení daňových příjmů nelze považovat za naléhavý důvod obecného zájmu, kterého by se bylo možné dovolávat za účelem odvodnění opatření v zásadě odporujícího základní svobodě (výše uvedené rozsudky Verkooijen, bod 59, a Manninen, bod 49).

31 Vzhledem k výše uvedeným okolnostem je na položenou otázku třeba odpovědět tak, že články 56 ES a 58 ES musí být vykládány v tom smyslu, že brání daňové právní úpravě, podle které má akcionář s neomezenou daňovou povinností v jednom členském státě při vyplácení dividend kapitálovou společností nárok na slevu na dani vypočtenou podle daňové sazby, kterou jsou rozdělované zisky zdaňovány z titulu korporační daně, pouze tehdy, je-li společnost, která dividendy vyplácí, usazena v téže členském státě, nikoli však je-li usazena v jiném členském státě.

K časovým úinkům tohoto rozsudku

32 Německá vláda ve svém vyjádření zmínila možnost Soudního dvoru omezit časové úinky tohoto rozsudku, v případě, že dojde k závěru, že vnitrostátní právní úprava, která je předmětem povodního řízení, je neslučitelná s články 56 ES a 58 ES.

33 Na podporu své žádosti uvedená vláda jednak Soudní dvůr upozornila na to, že rozsudek obsahující takové zjištění by měl závažné finanční následky. Krom toho uplatnila, že před vyhlášením výše uvedeného rozsudku Verkooijen mohla mít Spolková republika Německo za to, že sporná právní úprava je v souladu s právem Společenství.

34 K tomu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury výklad ustanovení práva Společenství, který učiní Soudní dvůr při výkonu své pravomoci, kterou mu přiznává článek 234 ES, objasňuje a upřesňuje význam a dosah tohoto ustanovení tak, jak musí být nebo mělo být chápáno a používáno od okamžiku jeho vstupu v platnost. Z toho vyplývá, že takto vyložené ustanovení může a musí být soudem použito i na právní vztahy vzniklé a založené před rozsudkem, jímž je rozhodnuto o žádosti o výklad, pokud jsou splněny ostatní podmínky pro předložení sporu týkajícího se použití uvedeného ustanovení příslušným soudem (viz zejména rozsudky ze dne 3. října 2002, Barreira Pérez, C-347/00, Recueil, s. I-8191, bod 44, a ze dne 17. února 2005, Linneweber a Akritidis, C-453/02 a C-462/02, Sb. rozh. s. I-1131, bod 41).

35 Soudní dvůr může pouze výjimečně za použití obecné zásady právní jistoty, která je vlastní právnímu řádu Společenství, omezit možnost dotčených osob dovolávat se ustanovení, které vyložil, s cílem zpochybnit právní vztahy založené v dobré víře (viz zejména rozsudky ze dne 23. května 2000, Buchner a další, C-104/98, Recueil, s. I-3625, bod 39, jakož i výše uvedený rozsudek Linneweber a Akritidis, bod 42).

36 Mimoto, takovéto omezení lze podle ustálené judikatury Soudního dvora připustit pouze v samotném rozsudku, kterým se rozhoduje o požadovaném výkladu (rozsudky ze dne 2. února 1988, Barra, 309/85, Recueil, s. 355, bod 13, a Blaizot, 24/86, Recueil, s. 379, bod 28; ze dne 16. července 1992, Legros a další, C-163/90, Recueil, s. I-4625, bod 30; ze dne 15. prosince 1995, Bosman a další, C-415/93, Recueil, s. I-4921, bod 142, a ze dne 9. března 2000, EKW a Wein & Co., C-437/97, Recueil, s. I-1157, bod 57).

37 Je totiž nutná existence jediného okamžiku určení časových účinků požadovaného výkladu ustanovení práva Společenství učiněného Soudním dvorem. V tomto ohledu zásada, že omezení lze připustit pouze v samotném rozsudku, kterým se rozhoduje o požadovaném výkladu, zaručuje rovné zacházení s členskými státy a ostatními procesními subjekty ve vztahu k tomuto právu, a splňuje tak rovněž požadavky, jež vyplývají ze zásady právní jistoty.

38 Výklad požadovaný touto žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce se týká daňového zacházení, které musí členský stát uplatnit v rámci vnitrostátního systému, jehož účelem je zamezit nebo zmírnit dvojí ekonomické zdanění, na dividendy vyplácené společnostmi usazenou v jiném členském státě. V tomto ohledu z bodu 62 výše uvedeného rozsudku Verkooijen vyplývá, že právo Společenství brání právnímu předpisu členského státu, který podmiňuje přiznání osvobození od daně z příjmů, které podléhají dividendy vyplácené akcionářům-fyzickým osobám, tím, že uvedené dividendy musí být vypláceny společnostmi se sídlem v uvedeném členském státě.

39 Je přitom třeba uvést, že Soudní dvůr neomezil časové účinky uvedeného rozsudku.

40 Krom toho zásady stanovené ve výše uvedeném rozsudku Verkooijen, které tak objasnily požadavky vyplývající ze zásady volného pohybu kapitálu v oblasti dividend vyplácených rezidentům společnostmi nerezidenty, byly potvrzeny v rozsudcích ze dne 15. července 2004, Lenz (C-315/02, Sb. rozh. s. I-7063), a výše uvedeném rozsudku Manninen (viz rovněž výše uvedený rozsudek Test Claimants in the FII Group Litigation, bod 215).

41 V důsledku toho není namístě omezit časové úinky tohoto rozsudku.

K nákladům řízení

42 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Články 56 ES a 58 ES musí být vykládány v tom smyslu, že brání daňové právní úpravě, podle které má akcionář s neomezenou daňovou povinností v jednom členském státě při vyplácení dividend kapitálovou společností nárok na slevu na dani vypočtenou podle daňové sazby, kterou jsou rozdáváné zisky zdaňovány z titulu korporátní daně, pouze tehdy, je-li společnost, která dividendy vyplácí, usazena v téžte členském státě, nikoli však je-li usazena v jiném členském státě.

Podpisy.

* Jednací jazyk: němčina.